USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: P. R.,** zastoupen Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem, se sídlem Joštova 4, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 7. 2007, č. j. 32 Az 68/2006 - 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 27. 11. 2006, č. j. OAM - 2288/VL - 20 - HA08 - 2005, žalovaný žalobci (dále jen „stěžovatel“) neudělil mezinárodní ochranu podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Toto rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem blíže označeným v záhlaví tohoto usnesení zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, a to v rozsahu výroku I., jímž byla žaloba zamítnuta. Dle stěžovatelova názoru se měl správní orgán podrobněji zabývat možností udělit mu humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu, neboť neudělení této formy mezinárodní ochrany nedostatečně odůvodnil. Přitom má za to, že důvody jím uváděné lze důvodům zvláštního zřetele hodných podřadit. Žalovaný rovněž nedostatečně zjišťoval skutečný stav věci, protože se spokojil toliko se zjištěním, že stěžovatel negativně hodnotil svou životní úroveň v zemi původu a nekladl stěžovateli otázky takovým způsobem, aby jejich smyslu a obsahu stěžovatel porozuměl. S těmito žalobními námitkami se krajský soud dostatečně nevypořádal, neboť pouze konstatoval, že neshledal vady správního řízení. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí tak napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy. V podrobnostech odkázal na obsah správního spisu, přičemž zároveň

konstatoval, že se stěžovatelovou žádostí zabýval odpovědně a svědomitě a posoudil všechny okolnosti případu. Z výše uvedených důvodů navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s. ř. s.“/), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel je zastoupen advokátem a z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že uplatňuje kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., kasační stížnost je proto přípustná.

Po konstatování přípustnosti se Nejvyšší správní soud dále ve smyslu § 104a s. ř. s. musel zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel žádné argumenty pro případné konstatování přijatelnosti sám nepředložil. Při hodnocení kritérií přijatelnosti je východiskem Nejvyššího správního soudu především zjištění, zda dosavadní judikatura dostatečně a jednotně odpovídá na soubor otázek přednesený v kasační stížnosti.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud především zjistil, že stěžovatel svou vlast opustil, protože se živil pasteveckým způsobem života a jeho životní úroveň byla

nízká. Do České republiky přijel za prací a pracoval jako čalouník v H. n. M... Po pěti měsících mu uplynula platnost víza a od té doby pracoval nelegálně v P. O mezinárodní ochranu požádal, aby zde mohl zůstat a pracovat, pro případ návratu do vlasti se obává existenčních potíží.

Stěžovatel zejména uplatňuje kasační námitku možného udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. V této souvislosti je však nutno poukázat na obsáhnou a konstantní judikaturu správních soudů. Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, že ekonomické potíže nemohou být bez dalšího důvodem zvláštního zřetele hodným a zakládat tak opodstatnění pro aplikaci § 14 zákona o azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, dostupný na www.nssoud.cz).

Žalovaný rovněž postupoval v souladu s konstantní judikaturou týkající se vedení pohovoru: Správní orgán v řízení o azyl musí umožnit žadateli o azyl sdělit všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 14/2003 - 66). Jestliže krajský soud dospěl k závěru, že správní řízení proběhlo v souladu se zákonem, pak lze vytknout, že se výslovně nevyjádřil ke způsobu kladení otázek při pohovoru, vzhledem k výše uvedenému však ani tato vada nemůže být opovažována za hrubé pochybení, aby zakládala důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

Nejvyšší správní soud proto neshledal žádný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu